

**SRDÍČKO
Z JANTARU**

MARIE BRONA

SRDÍČKO Z JANTARU

Marie Brona

Poslední zkoušku měla úspěšně za sebou.

S kamarádkou zašly na malý oběd, seděly u stolu naproti sobě, popíjely kávu a sprádaly plány na příjemné období vysokoškolských prázdnin.

„Ještě nemám nic jistýho. V dnešní době sehnat brigádu, to je docela kumšt. Nemám nikoho známýho, kdo by mě zaměstnal nebo něco dohodil. Už se vidím někde v marketu, jak sedím za kasou a celý den slyším její pípání.“

Zadívala se do okna, usrkávala kávu a pokračovala:

„Kdyby to vyšlo v tom bufetu u přehrady, to by bylo dobrý. No, uvidíme.“

„Hele, Fí, jestli chceš, a nebo když ti bude dlouhá chvíle, přijed' k nám. U nás se nudit nebudeš a ještě si můžeš přivydělat nějakou kačku,“ vyzvala ji Elena.

Kamarádily spolu od prvního ročníku školy. Bydlely spolu na koleji a ve všem podstatném si rozuměly. Byly to holky do nepohody, nic je jen tak nerozhodilo a vždycky si dokázaly poradit.

Vracela se domů se smíšenými pocity. Těšila se na všechny doma, ale zároveň jí bylo hloupé, nechat se živit. Doma se snažila udělat všechno, co bylo třeba. Vygruntovala celý dům, vymalovala koupelnu a chodbu, ale stejně ji to nikterak nenaplňovalo. Měla pocit, že by měla dělat něco jiného.

Brigádu zatím nesehnala. Uplynuly dva týdny a připadala si jako méněcenná, že snad nikdo o její práci nestojí.

Babička ji kárala:

„Holka, ty jsi poděš. Pořád něco děláš, jen aby sis nepřipadala jako příživník. Kdo ti tohle nakukal?“

„Nikdo, babi. Nechci tady sedět jenom tak. Taky si potřebuju vydělat nějaký peníze. Zítra zajdu do některýho z těch velkejch marketů a zeptám se.“

Během hodiny jí zvonil mobil.

„Ahoj Eleno,“ spustila při zvednutí hovoru.

„Ahoj, Fí, tak kde makáš?“

„No právě že nikde. Zejtra jdu do nějakýho marketu a když to vyjde, posadím se za kasu. Všechno je jinak. Známi mi slibovali brigádu v bufáci na přehradě, ale zatím nic,“ postěžovala si.

„A nechceš jít k nám?“ ptala se Elena opatrně.

„Což o to, to by bylo dobrý, ale co tam u vás budu dělat?“

„Tak o to neměj péči. Tady je práce plno, ba i placený. Víš, mamka si zlomila nohu, zrovna teď, na sezonu.“

„To je mi líto. Co, proboha, dělala?“ ptala se zúčastněně.

„Jednoduše klouzla a z nevinného pádu je ošklivá fraktura... Víš, Fí, oni se nám sem hlásí brigádníci, ale já se přiznám, že bych tu měla ráda tebe. Známe se a navíc, taky sháníš brigádu.“

„Jo, to jo. Beru to. Ale ani nevím, jak se k vám dostanu.“

„O to se nestarej. Napíšu přesně, jak pojeděš. Odkud a v kolik.“

„Dobře, dobře, ale přijedu až pozítří. Na zítřek jsem babičce slíbila, že ji vezmu po doktorech.“

„Tak dobře, jsme domluvený. Pošlu ti přesný spojení. Tak ahoj, těším se na tebe.“

„Já taky. Tak zatím, ahoj.“ Ukončila hovor a v momentě přemýšlela o nové nabídce.

Večer oznámila rodině, že odjíždí na brigádu.

„No, tak přece. A kam pojeděš?“ ptal se jí táta.

„Jedu k Eleně na Krokvici. Její mamka si zlomila nohu. Elena mi volala a ptala se, jestli už mám brigádu. Prý budou rádi, když tam budou mít někoho známého.“

„To by mě zajímalo, co tam budeš dělat,“ zazněla otázka, tentokrát z úst mladšího bratra.

Pocukávaly mu koutky a všem bylo jasné, že není s otázkou u konce.

„Myslel jsem, že tam budeš dělat zámecký strašidlo...“

Nadechla se a s pichlavým pohledem mu odpověděla:

„Hm, když budou potřebovat strašidlo, budu dělat strašidlo.“

Usmála se a dodala:

„Třeba mě to bude bavit.“

„Jo, to bude dobrý, to ti nedá tolik práce,“ pochechtával se, „jo, to ti půjde.“

„Ha, ha, to je vtipu najednou,“ nevydržela bratrovy poznámky.

„A zase tu bude smutno,“ posteskla si babička. „Už jsem si přivykla, že tu děláš rozruch.“

„Neboj, babi,“ usmála se a pohládila babičku po vlasech, „za měsíc jsem doma a myslím si, že během té doby určitě přijedu. Abych se na vás podívala a potěšila se s vámi.“

Podívala se na bratra a doplnila: „Neboj, na tebe taky, Mikeši.“

„Neříkej mi Mikeši. Víš, že jsem Michal,“ rozohnil se.

„Ale vím, Mikeši, vím. Takhle ses nazýval sám, když jsi byl malej. Proto ti to zůstalo. Víme?“

Zbytek rodiny sledoval s úsměvem slovní přestřelku. Vyrušil je mobil. Jeho pípnutí oznámilo novou zprávu.

„Tak už to mám. Elena mi píše, jak se dostanu k nim, na Krokvici.“

Další den byla s babičkou u doktorů. Byla ráda, že může babičku dovést na internu a ortopedii během jednoho dne.

Když seděly v čekárně ortopedie, nezapomněla babička přidat důležitou radu.

„Poslouchej, Žofinko, až budeš na tom zámku, pořádně se oblíkej, ať nenastydneš. Chlad a vlhko nedělají dobře na klouby.“

„Dobře, babi. Vedu to v patrnosti. Budu nosit ponožky a košilku.“

Věděla, že tím babičku uklidní. Ponožky a košilka, to byl základ obrany před nachlazením.

Večer balila potřebné oblečení. Nevěděla si rady. Kolik a jaké oblečení? Nevěděla jakou práci bude dělat, přesto se rozhodla, vezme do všeho polovinu.

Ráno, když ji Mikeš vezl na nádraží, neopomněl utrousit poznámku:

„Ty, Fino, to vypadá, že se stěhuješ. Ke kterému? No, řekni.“

„Hele, Mikši, mám tě ráda, ale teď uvítám, že si od tebe odpočinu, fakt.“

Rozloučili se a za krátkou chvíli nasedala do vlaku ve směru České Budějovice.

Stejná trasa, kudy jezdila do školy a na kolej. Dnes ale nad učením

nepřemýšlela, hlavou se jí honily otázky kolem práce, kterou by měla dělat.

Elena jí nic konkrétního neřekla. Věděla jen, že její rodina vyrestituovala malý zámek, který postupně opravili a dokonce je jeho část přístupná veřejnosti.

Třeba bude dělat průvodce nebo pomáhat s parkem a Zahradou? Kdo ví. Každopádně byla připravena na obojí a k tomu s sebou vezla patříčné oblečení.

V Budějovicích po hodině čekání přesedla na další spoj. Jela nádhernou krajinou plnou rybníků, jejichž hladiny se proti slunci odrážely a třpytily, jako by byly plné stříbra. Užívala si tu krásu, přímo se kochala a tím v ní narůstala myšlenka, že tady, na jihu Čech, jí bude dobře.

Po dlouhé cestě vystupuje konečně z vlaku. Malé a ospalé nádraží Velešín. Spolu s ní vystoupilo několik místních. Možná, že se jí to zdálo, ale nemohla se zbavit pocitu, že si ji zvědavě prohlízejí.

Vyšla před nádraží a rozmýšlela, kudy se dát. Věděla, že musí na Markvartice, ale směrovka tu chyběla. Nakonec se zeptala postaršího pána, opírajícího se o korbu svého auta.

„Dobrý den, omlouvám se, že vás ruším. Potřebuju do Markvartic, ale nevím, kterým směrem.“

Opálený a prošedivělý štramák se k ní otočil, přešel ji pohledem od hlavy až k patě a stále něco převaloval v puse. Snad bonbón, žvýkačka to rozhodně nebyla.

„Dobrej. Když se tak na vás dívám, myslím, že potřebujete na

Krokvici, ne do Markvartic.“

„Ale? To mám napsaný na čele?“ podotkla s trochou podezíravosti v hlase

„Kdepak na čele.“ Odmlčel se a stále něco přežvykoval. „Já to mám napsaný na papíře. Slečna Elena mi to dala příkazem. Věděla, že přijedete tímhle spojem. Prej vám to psala.“

„Oho, to jsem si oddychla. Představa, že tohle vláčím pěšky, mě naplňuje malým bláznovstvím.“

„Bláznovstvím? Tak to tu jste správně.“ Usmál se a podával jí ruku. „Vítejte. Jsem Karel Plachý. Pracuju na zámku.“

„Těší mě. Žofie Markvartová.“

„No to mě podržte. Proto chcete do Markvartic. Vy jedete domů, na svý, ne?“ Nepřestával se smát.

„Taky mě to napadlo, ale neznám to tu, bohužel,“ opětovala smích a s úlevou usedla do auta.

„Jestlipak víte, že se na vás všichni těší? Proto jsem byl taky zvědav, co jste zač.“

„No? A na co jste přišel?“ vyzvídala.

„Jo, dobrý.“ Pokýval hlavou a stále něco přežvykoval.

Napadlo ji, že to opravdu nemůže být žvýkačka. Vypadá to, jako by něco kousal.

Po chvíli sáhl do kapsy u vesty a vyndal sáček s dýňovými semínky.

„Jestli se neurazíte, nabídněte si. Je to plný zinku a ten potřebujeme,“ vysvětloval.

Vzala pár semínek do pusy a za chvíli pochroupávala stejně jako

Karel.

„Tak jsme tu jako dvě veverky,“ neubránila se smíchu.

„Co já. Já už jsem starej veverčák, ale vy jste výstavní veverka,“ pomrkával.

„Ó, děkuji za kompliment,“ pousmála se.

„Tak a teď jste doma. Jsme v Markvarticích.“

Projížděli malou vesnicí a za chvíli byli na jejím konci.

„Hm. Asi ne. Tady to neznám.“

„Tak dobrá. Jedeme tedy na Krokvici. Stejně vás už čekají.“

Během několika minut přijížděli k vyvýšené rovině, na které stál zámek s hranolovou věží.

„Tohle je Krokvice?“

„Ano, tohle je Krokvice,“ odpovídal Karel a po chvíli pokračoval:

„Doufám, že vás nezklamala. To víte, Hluboká to není. Ale je tu hezky, to poznáte sama.“

„Ale ano, tomu věřím,“ přikývla a rozhlížela se kolem. Nevěděla proč, ale vždycky si myslela, že je zámek menší. Když jí Elena ukazovala fotografie svého nového domova, zdálo se jí, že nemá takové rozměry, jaké vidí teď.

Vystoupila z auta a dívala se. Jenom se dívala. Uviděla patrovou budovu s obdélníkovým půdorysem, ke které přiléhala stará stavba s hranolovou věží. Už na první pohled bylo vidět nescetné úsilí a hodiny práce na obnově zámku.

Cesta od vrat s krásnou mříží, až po průjezd starou budovou, byla vydlážděna a celé staré nádvoří, jak ho všichni nazývali, bylo citlivě upraveno. Uprostřed svěží trávník a záhon zářivých květů.

Z letní obhlídky ji vyrušila Elena.

„Vítej na Krokvici. Konečně jsi tady. Tolikrát jsem tě zvala a teprve teď máš premiéru.“

Objala ji a pokračovala v hovoru směrem ke Karlovi.

„Můžu vás, Karle, poprosit? Vezměte tady Fině tašku dovnitř.“

„Určitě. Jen jednu otázku.“ Podíval se na ni a stále pochroupával svoje semínka. „Jak vám to říkají? Fino?“

„Ano, jsem Žofie a odtud Finka, Fina nebo jenom Fí,“ usměvavě vysvětlovala.

„A mně se líbí Fí. Můžu vám tak říkat?“

„Jasně. Proč ne,“ usmála se na Karla.

„Pojď, představím tě babičce.“

Vedla ji nejprve do průjezdu a odtud, z jeho boku, vedly dveře do zámku. Prošly chodbou v přízemí a pokračovaly do západního křídla zámku.

Procházely chodbou, na jejíž stěnách bylo několik loveckých trofejí a obrazů s loveckou tematikou.

Vstoupily do dveří, které byly současně vchodovými dveřmi do bytu. Prostorná hala s mosazným lustrem, mohutnou sedací soupravou a starožitným nábytkem, ji přímo uchvacovala.

„Ty jo. Tady to je jako na zámku.“ Neubránila se smíchu, pramenícího z jednoduché poznámky, kterou vyslovila. Ani Elena se smíchu nebránila.

„No jo. Jako na zámku.“

Došly k širokým proskleným dveřím. Elena zaťukala a hned vcházela dovnitř.

U masivního stolu seděla paní, na první pohled to byla dáma. Elegantní, štíhlá, tmavé vlasy, sestřižené k ramenům a milý úsměv na tváři.

„Ahoj, babi. Tak už je tady. Tohle je Fina.“

„Dobrý den. Žofie Markvartová. Těší mne, že vás poznávám.“

Podávala ruku a nepřestávala se dívat do milé tváře babičky Eleonory.

„Já vím. Jsi Žofie a říkají ti ve zkratkách, vid’?“ pousmála se.

„Vidím, že tu máte rozložený celý fotoarchiv,“ podotkla se zájmem.

„To ještě není všechno. Potřebuju vybrat rodové fotografie do jedné z expozic.“ Odmlčela se a stále brala a odkládala fotografie na různé hromádky.

„Babička je jediná, kdo se v tom vyzná, my už nevíme, kdo je kdo,“ poznamenala Elena.

„No právě. Musíme je popsat,“ posteskla si babička a pokračovala:

„Ale ty bys měla jít udělat nějakou svačinu. Je čas a Fina už má určitě hlad.“

Obrátila se směrem k ní a pokračovala:

„Tady budeš jako doma. Žádný ostych. Chci, aby ses tady cítila dobře.“

„Tak jo. Jdu udělat něco k jídlu,“ volala Elena a odcházela do kuchyně.

„Jen běž, běž a Fí mi zatím bude vyprávět o svojí rodině,“ pobízela zamyšleně.

Žofie se posadila a tiše sledovala babičku Eleonoru. Vypadala velice

dobře. Od Eleny věděla, že nedávno oslavila sedmasedmdesátiny, ale kdyby jí někdo řekl, že je jí o dvacet let méně, věřila by tomu.

„Tak povídej něco. Povídej o sobě a o svojí rodině,“ pobízela.

„Když já nevím jak začít a navíc jsme taková obyčejná rodina, tam asi není nic zajímavého,“ vykrucovala se.

„Tak to neříkej, každý jsme nějak výjimečný a zajímavý.“

Eleonora stále přendávala fotografie a najednou zvedla hlavu.

„Tak mi řekni, jak jsi přišla k tak krásnému jménu, Žofie. To je u vás asi rodové, nebo se pletu?“

„Kdepak rodové. Jméno mám po své praprababičce z východní větve naší rodiny. Moje prababička pocházela z jihovýchodního Polska. A právě moji prapra sloužili u hrabat Potockých, až někde v Rusku nebo kde. A manželka hraběte Potockého pocházela z Řecka a jmenovala se Sofie. Při křtu jí byla hraběnka kmotrou a po ní dostala jméno Sofie. Ale já už jsem počestěná, Žofie.“

„Ale i to je hezké jméno.“ Významně se na ni podívala, usmála se pokračovala:

„A tvoje prababička? Kdy přišla do Čech?“

„V roce 1915, to bylo prababičce dvanáct let. Zastřelili jí tatínka, tedy mého prapradědu. V tu dobu odešla sloužit k nadlesním, kteří se potom přestěhovali do Čech, protože to byli Češi.“

„To jsou pohnuté osudy. Co dělal nebo čím byl tvůj prapraděd?“
zajímala se Eleonora

„Byl hajným. Sloužil u barona Liebicha z Liberce. Baron měl v těch místech lesy a pilu. Proto i nadlesní byl Čech. Prapraděd Michal a praprababička Eudoxie měli šest dětí. Když prapraděd zemřel, šly

nejstarší děti sloužit. Tenkrát to asi jinak nešlo, praprababička by je asi neuživila a navíc, byla válka. Nadlesní se stěhovali do Čech a prababička s nimi,“ pokračovala ve svém vyprávění.

„Praprababička Eudoxie. Taky zvláštní jméno. Tady asi moc nepoužívané,“ přemýšlela Eleonora.

„Oni tam měli stejně zvláštní jména. Jeden z prababiččiných bratrů se jmenoval Leon, druhý Eugenius. Ale ta další jména byla už taková normální,“ pousmála se.

„Normální, nenormální, či zvláštní. Každé je hezké, záleží, jak se vysloví,“ odpovídala bez zdvihnutí hlavy babička Eleonora.

„Tak už vám nesu sváču. Aby nám ta posila nepadla hladý,“ ozývala se od dveří Elena.

„Však já něco vydržím a navíc, měla jsem s sebou svačinu. To by mě babička nepustila.“

Smála se a sahala po sklenici s džusem.

„Až se najíš, tak se hned ubytuješ. Máš připravený pokoj. Bude jen pro tebe. Už jsem ti převlíkla postel. Jen se zabydlet,“ oznamovala Elena a rovnala talířky s pečivem na stole.

„A teď mi, prosím, řekněte, co tu budu dělat? Jakou jste mi připravili práci?“ vyptávala se nedočkavě.

„Nuže, dobrá,“ nepřestávala se smát Elena. „Když jsi tak nažhavená, bude nejlepší začít hned, jak se najíš.“

Dostalo se jí vysvětlení, že se naučí něco o historii hradu a později zámku, o jednotlivých expozicích, aby mohla provádět návštěvníky zámku. Pokud bude chtít, může pracovat v parku.

To je parketa Eleniny matky, která je v současné době, díky úrazu,

mimo hru.

Z příjemného posezení je vyrušil zvonek pokladny.

„Tak, jsou tu návštěvníci lační historie, umění a drbů,“ prohodila Elena.

Zvedla se a zavelela:

„Jak se říká. Lepší jeden příklad, nežli z písma výklad. Jdeš se mnou, abys věděla, co tě čeká.“

„No jasně. Rovnou skočit do vody. Jen jestli umím plavat?“

Obrátila se na Eleonoru a pokrčila rameny.

„I to víš, že jo. To není nic složitého,“ volala za nimi.

Prošly zpátky chodbou velkými prosklenými dveřmi, které oddělovaly soukromý prostor zámku od turistické části, která se nacházela v jižním křídle. Do této části zámku se vstupovalo i z nádvoří. Příjemný prostor nádvoří, skýtající odpolední stín, naplňovalo asi dvacet turistů.

Přicházela s Elenou, ale zůstala stát mezi návštěvníky.

Elena předstoupila před skupinu turistů a vítala je na zámku.

„Dobrý den. Jmenuji se Elena a vítám vás na zámku Krokvice. Nyní se nacházíte na nádvoří zámku postaveného z části na gotických základech hradu. První zmínky o hradu Krokvice jsou z roku 1390, kdy se poprvé připomíná Petr z Nové Vsi, později psaný z Krokvice a Písečné. Krokvicarové byli spřízněni se sousedním rodem Markvarticů.“

V této době plnil hrad úlohu obrany a bezpečí pro své obyvatele. V době husitských válek utrpěl porážku a následné drancování. Později byl v držení rodu Rožmberků a Švamberků. Ti se do

krokvické historie zapsali přestavbou hradu v příjemné renesanční bydlení. Část hradu zůstala a s ní i hranolovitá věž, zbytek byl zbourán a na místo starého byl postaven renesanční zámek. Zámek obdélníkového půdorysu se vzdušnými arkádami, které zůstaly zachovány až do dnešní doby.“

Zahleděla se na oblouky arkád a napadlo ji, kolik lidí za dobu téměř čtyř set let, po nich prošlo. Každý se svým osudem a trápením, ale určitě i štěstím. Bez toho by byl život k nežití.

Z Eleniných úst slyšela, že se tento malý Krokvický zámek dostal do držení císaře Ferdinanda II. a ten jej roku 1620 daroval za prokázané služby a půjčky císaři. Císař Ferdinand II. daroval Nové Hradky, Cuknštejn, Žumberk, Libějovice a v neposlední řadě také Krokvici. Novým majitelem se zde stává vojevůdce francouzského původu Charles Bonaventura Buquoy.

Bohatý rod Buquoyů značně vylepšoval svoji rezidenci v Nových Hradech a Krokvice stávala v ústraní. Díky tomu se zde zachovala veškerá renesanční výstavba.

Rozhlédla se kolem a v duchu si říkala – Tak tohle se budu muset naučit.

Po chvíli zamyšlení zpozorněla a uslyšela, jak za věrné služby a záchranu života daroval hrabě Georg Johan Buquoy zámek Krokvici a poplužní dvůr Hřeбенy.

A znovu darované zboží, napadlo ji. Přesto poslouchala dál, aby se dověděla, že hajný Karel Ritzl našel raněného hraběte a tím mu zachránil život. To vše se událo v zimě roku 1854.

Za záchranu života se mu štědře odměnil.

Darováním se zámek a již zmíněný dvůr Hřebeny dostal do držení rodiny Ritzlů a později Vogelů. S výjimkou doby socialismu, kdy se tu usadila armáda a zanechala zámek v žalostném stavu, tady následníci rodiny Ritzlů, Vogelovi, bydlí dodnes.

„Takže jsme, milí návštěvníci, zámek opravili a zveme vás k jeho prohlídce.“

Padla závěrečná věta na nádvoří.

Poté Elena vpustila skupinu turistů a nastínila průběh prohlídky.

Vmáčkla se mezi turisty a pokračovala s nimi do zámku. No, holka, budeš mít pilno. Budeš se učit, říkala sama k sobě a hltala každý kousek.

Mapovala a pozorně naslouchala. Chtěla si hned napoprvé všechno uložit do paměti.

Krátce nato procházeli vstupní expozicí, dávající možnost nahlédnout do nejhlubší historie Krokvického hradu a nejbližšího okolí. Expozice, poukazující na život ve středověkém hradu, ale i venkova. K tomu uslyšela Elenin příjemný výklad. Napadlo ji, jestli ona sama bude zvládat výklad a zda bude umět odpovídat na všetečné otázky návštěvníků.

V prvním patře procházeli chodbou s takzvanou rodovou galerií. Z nádherných obrazů na ni shlíželi příslušníci jednotlivých rodů, které vlastnili Krokvici. Spolu s návštěvníky vyslechla genealogickou posloupnost Rožmberků, Švamberků a Buquoyů. Jako poslední v řadě byly dva obrazy. Z jednoho vzhlíží krásná tvář ženy, lemovaná tmavými vlasy, vyčesanými do vznosného účesu. K této krásné tváři uslyšela úplně obyčejné jméno, Kateřina Jandová, provdaná Ritzlová

a vedle ní portrét jejího manžela, Karla Ritzla.

No, při vši úctě, pomyslela si, domnívala jsem se, že jste byl hezcí.

Z posuzování krásy Eleniných předků ji vyrušila poznámka o doplnění galerie dalších příslušníků, která se připravuje.

Ve chvíli, kdy se všichni chtěli natěsnat do malé místnosti, aby shlédli sbírku kameniny, napodobující nizozemskou fajáns, vracela se k obrazům a prohlížela jednotlivé tváře. Hleděly nepřítomně a bez úsměvu. Napadalo ji, jestli to náhodou nebylo zakázáno.

Nepřítomné a do dálky hledící oči Evy z Rožmberka a hned vedle ní její manžel, Mikuláš Zrinský ze Serynu. Mikuláš Zrinský, největší turkobijec všech dob. A vedle něho další, v pořadí druhý manžel Evy z Rožmberka, Paolo Gasoldo.

Přechází dál k dvěma mladým tvářím. Syn Evy z Rožmberka a Mikuláše Zrinského, Jan Zrinský.

Ještě že tam je signatura a u některých obsáhlejší popis. I když většinu si stejně nepřeložím, hloubala nad portrétem Jana Zrinského.

Další portrét patřil mladému muži s hezkou tváří. Dlouze si ho prohlížela a měla dojem, že jeho oči se smějí, že mají určitou jiskru, která nevyhasla ani za čtyři sta let.

„Kdopak jsi?“ zašeptala a luštila jeho jméno ve spodním rohu obrazu. „Ludvig Országh de Guth, narozen 1570, zemřel 1596. Takhle mladej. No to snad ne. A takovej hezkej chlap.“

Udělala několik kroků zpět, rozhlédla se a doplnila svůj monolog:

„Tedy, pánové, neurazte se, prosím. Ale nejhezčí z vás je tady Ludvík.“

Ještě chvíli si prohlížela renesančního kavalíra s hezkou tváří,

kterou kryl krátce střižený plnovous, z něhož se klubal jemný úsměv. Zvednutý, podložený límec s bílou krajkou hezky kontrastoval s tmavými vousy a zlatočerným kabátcem, upnutým těsně k tělu. Byl zapínán hustou řadou zlatavých, kulatých knoflíků. Na krku ozdobný řetěz a přes ramena tmavý plášť. Dlouhé vlnité vlasy tmavé barvy kryl černý baret, zdobený pštrosím pérem.

„Copak se ti stalo, fešáku, že jsi tady byl jen šestadvacet let?“ ptala se obrazu a ještě chvíli si prohlížela milou tvář. Po chvílce jí došlo, že musí za Elenou a jejími návštěvníky. Připojila se k nim a poslouchala výklad k jednotlivým kusům mobiliáře, rozmístěného ve velkém sále.

Po třičtvrtihodině vycházeli spokojení návštěvníci na nádvoří a s poděkováním se loučili s Elenou a Krokvickým zámkem.

Vracely se zpátky dlouhou chodbou, až do východní části zámku.

„Tak nevím, jestli se tohle někdy naučím,“ oznamovala Eleně při vstupu do haly.

„Jasně že jo. Máš lepšího pamatováka než já. Neboj, nejdřív si to napíšeš a pak už to bude legrace,“ odpovídala Elena při otevírání dalších dveří.

„Kampak foukla babička?“ zeptala se nevinně.

„Kam asi? Za Karlem. Jako vždycky,“ prohodila s úsměvem Elena.

„Jó?“ Nezmohla se na jiný údiv.

„No jasně. Karel se zná s babičkou od dětství. On je o dva roky mladší než babička, ale to jim nevadí. Oba dva svorně říkají, že po všech životních posláních a povinnostech na sebe zbyli. Byli spolu na začátku a budou spolu i na konci života. Mají se rádi, to je na nich vidět. Zkrátka, Karel patří do rodiny. Vypomáhá všude, kde je třeba.“

Usmála se a pokračovala:

„Pro mne to je kamarád a děda zároveň.“

„To je hezký, když jsou lidi v pohodě a mají se rádi. Ty máš vlastně novýho dědu. A jak jsem ho poznala, je s ním docela legrace.“

„Docela? No, to ho ještě neznáš. Karel je člověk, který nezkazí žádnou legraci a navíc, navíc tě dokáže podpořit, když něco řešíš.“

Na chvíli se odmlčela, vypila sklenici džusu a pokračovala:

„Tak, nejvyšší čas jít se ubytovat.“

Společnými silami odnesly tašku do připraveného pokoje. Odpolední slunce rozzářilo zelený pokoj.

„No tedy!“ Nevycházela z překvapení. „Já jsem brigáda, ne princezna. Taková krása.“

Rozhlížela se po pokoji, který byl apartmánem. K pokoji přiléhala vlastní koupelna a WC.

„Tak co? Líbí?“ ptala se Elena nedočkavě.

„To je otázka. Jsem na zámku a ubytovaná jako princezna. Aby se mi nelíbilo.“ Stále se rozhlížela. „Děkuju, je to paráda,“ dodávala zjihle.

„Akorát, princezno, ten hrášek jsem ti do postele nedala, znám tě. Budeš spát jak zabítá.“

Obě vybouchly v srdečný smích.

„Tak si vybal garderóbu, ať se ti nezmačká a já jdu dělat večeři.“

„Jo, to jo. Mám vybaleno za chvíli a přijdu ti pomoci,“ ujistila Eleny a začala rozbalovat tašku.

Posadila se na širokou postel. Podívala se za sebe.

„No jo. Postel pro dva, ale já tu budu spát sama. Asi to tak bude lepší,“ řekla do ztichlého pokoje.

Vzpomněla si na nedávno ukončenou životní epizodu. Dva roky chodila s Honzou. Všichni to viděli, jen ona ne. Sobectví, ješitnost a sebeláska, to vše v jedné osobě. *Ne, není dobrý vracet se do nepříjemných dnů. Láska má tolik podob. Byla jsem zamilovaná do Honzy a on sám do sebe. Byla jsem jen doplněk.*

Zastavila se před zrcadlem. Vzpomněla si na letošní ples. Stáli spolu před zrcadlem, Honza se na sebe se zalíbením podíval a pronesl: „Vidíš, jakej jsme hezkej pár?“

Snad nikdy jí neřekl, že jí to sluší, že je hezká. To jí říkali ti druzí, ale s těmi nechodila.

Zadívala se na sebe do zrcadla, prstem každé ruky vytáhla koutky úst do úsměvu. *No, děvenko, trvalo ti dlouho, než jsi na to přišla. Pozdě, ale přece.*

V klidu vybalila obsah tašky a zahleděla se do okna. Slunce se schovávalo za koruny stromů, s kterými si pohrával vítr. Dívala se do parku, odkud vonělo seno. Ta úžasná vůně zavaňující trávy a všech možných bylin v ní probouzela touhu a snění o něčem krásném.

„Tak, jdeme dělat večeri,“ poručila si. „Na pohádky tu není místo, ač jsi na zámku.“

Elenu zastihla v kuchyni, uprostřed přípravy jídla.

„Tak se hlásím jako kuchtička. Řekni mi, co mám dělat,“ volala, jakmile vstoupila do dveří.

„Jestli chceš, tak oper salát a připrav do mísy.“

„Tedy, ty jedeš. Kolik jedlíků zasedne ke stolu?“ vyzvíдалa.

„Tak počítej se mnou. Babička, Karel, taťka, brácha Petr, ty a já.“

To je šest, jestli to dobře počítám. A to tady není mamka a další brácha Pavel. Ten bydlí v Hradci. Žije s Annou a sem jezdí jen na víkendy,“ podávala vyčerpávající odpověď Elena.

„Hele, podívej,“ zvolala a ukazovala hlavou do okna. „Babička má zase plán a venku to konzultuje s Karlem. To poznám,“ zasmála se a pokračovala: „Protože má Karel svatou trpělivost, vyslechne ji a připomínky k jejím nápadům usypává jako drobečky mravencům.“ Zamyslela se. „On má babičku strašně rád. To je někdy až dojemný. To třeba poznáš.“

„Ale, řeknu ti, babička je štramanda. Nevypadá na věk, kterej má napsanej v občance,“ hodnotila babičku Eleonoru a stále si ji prohlížela. „Vy tady máte nějakou dobrou vodu. Vždyť i Karel vypadá mladší, než je.“

„To víš, že jo. Taky vypadám, že jsem vyšla základku, ne?“ upozornila na sebe Elena.

U večere se seznámila s Eleniným tátou a bratrem Petrem.

„Jsem rád, že tě konečně poznávám. Z Elenina vyprávění o tobě vím, ale dnes tě vidím poprvé.“ Pevně stiskl její ruku a podíval se zpříma do očí. Příjemně ji tím překvapil, právě takového kontaktu si na lidech cenila.

„Věřte, že i já jsem ráda, že vás osobně poznávám. Několikrát jsem vás viděla na fotkách, to je pravda, ale dnes poprvé osobně.“

Petr byl doma krátce. Studuje na Vídeňské univerzitě a teprve teď má volno. Byla trochu zaskočena jeho málomluvností. Jeho uzavřená povaha nebyla srovnatelná s jejím bratrem Michalem. Něco jako voda a oheň.

Po večeři se nesměle ptala, jaké s ní mají plány.

„Ráda bych věděla, jakou práci pro mne máte přichystanou. Dneska jsem byla s Elenou v zámku, ukazovala mi, tedy nejenom mně, turistickou trasu. To se musím naučit, ale do zítřka to asi nezvládnou. Nebo jestli budu sušit seno v parku? Nevím, žádná práce mi nevadí. Bydlím na vsi a jsem zvyklá.“

Dokončila svoji poptávku i nabídku zároveň.

„Nebudeme to nějak hrotit,“ ozval se táta Pavel. „Trasu pro průvodce zvládneš za pár dnů a jestli chceš, můžeš dělat v parku. Karel ti vždycky řekne, co bude potřeba dělat.“

„Určitě, nevidím v tom problém. Tady s Fí budeme dobrá parta,“ přitakával Karel uznale.

Večer vyšla s Elenou na procházku do nejbližšího okolí zámku a do parku.

„Tak vidím, že práce je tu dost,“ rozhlížela se kolem.

„To je pravda, ale tím, že se tu dělá denně, není třeba vynakládat větší úsilí na jednotlivé úseky. A pokud se stane, že je tu něco náročnějšího, zavoláme na to firmu, která se specializuje na údržbu zahrad,“ vysvětlovala Elena.

Vracely se zpátky kolem budov bývalého hradu.

„A co máte tady v té staré budově?“ vyzvíдалa.

„Škoda, nemám u sebe klíče, abych ti to ukázala, ale zatím tam není nic. Jsou tam pozůstatky středověké kuchyně. Nevím, plány k realizaci jsou veliký, ale všechno stojí hrozně peněz.“

Po chvilce potkaly Eleonoru s Karlem.

„Tak to je správně. Obhlídnout si terén a pak s úsměvem do práce,“ poznamenal Karel.

„Vždyť už se těším. A ještě, v kolik začínáme?“

„Hned po snídani. Hladovej člověk nic nevydrží, to je stará věc,“ usmíval se.

„Aha, po snídani. A snídaně je v kolik?“ neustávala v otázkách.

„Snídaně bývá v sedm. Ale většinou snídá každý podle svých potřeb,“ doplnila Eleonora.

Vrátily se do zámku, kde Elena rozhodla o okamžité výuce turistické trasy.

„Tady máš úplně novejš sešit, tak si toho považuj,“ začala se smíchem.

„Jo, tak jo. Ale jak si to budu psát? Myslela jsem, že půjdeme trasou a já si budu psát. Jenomže je šero a teď už tam strašit nebudeme, vid’?“ uvažovala.

„Ne, teď už ne. Teď tam má službu někdo jinej.“ Pokyvovala vážně hlavou a nakonec vybuchla v nekontrolovatelný smích.

„Cože? Tady opravdu straší?“ vyptávala se.

„Musím se smát tvou reakci. To by ses musela vidět. Docela dobře zděšená, fakt.“

„Počkej, to jsou závažný informace. Tys mi něco zatajila. Co když tu někoho potkám? Mám ho pozdravit?“ přecházela do humorného tónu.

„No jasně. Jsi přece slušně vychovaná. Hezky ho pozdravíš, představíš se a slušně se zeptáš, jak dlouho tady straší a jestli ho to ještě baví,“ pokračovala Elena.

„Tak s tímhle se nežertuje. Už jsem ti to několikrát říkala,“ okřikla je babička, která právě vešla do pokoje.

„Já vím, babi, vždyť to je jen legrace,“ omlouvala se Elena.

„Nebudu se opakovat. Tohle se nepokouší. A že jsou věci, jak se říká, mezi nebem a zemí, na to vem jed,“ podívala se přísně Eleonora a dodala: „Snad to stačí.“

„Stačí, babi. Víím, zase jsem to přepískla.“

Fí chtěla nějak zažehlit narůstající dusno a proto vyzvala Elenu ke spolupráci.

„Tak si píš a ty mi budeš radit. Popíšu si jednotlivé místnosti podle tebe a nechám si u každý stránky prostor na vlastní poznámky.“

„No vidíš. To je dobře vymyšleno. Tak, holky, začněte,“ pochválila ji babička, pooděšla k oknu a dodala: „Měsíc jde do úplňku, snad bude hezky.“

Pomalou odcházel a ve dveřích se otočila. „Tak dobrou noc. A tobě, Fí, ať se zdá něco krásného.“

„Vám taky dobrou noc. A děkuju,“ usmála se na Eleonoru, která zmizela ve dveřích.

Dlouho do noci popisovala do sešitu jednotlivé místnosti. Levá, pravá strana. Nábytek, obrazy. Byla unavená, ale přesto se zeptala:

„Ještě se vrátím k obrazové galerii příslušníku rodů. Všimla jsem si toho fešáka, hned vedle Rožmberků. Kdo to byl, ten Ludvík?“

„To je zajímavý, ten mě taky vždycky zajímal,“ usmála se a pokračovala, „byl to bratranec Jana Zrinského. Synovec Mikuláše Zrinského. Z poloviny Chorvat a z druhé Maďar. Často jezdíval na

návštěvy k Rožmberkům, za bratrancem, s kterým si údajně dobře rozuměl. Taky často býval tady, na Krokvici. Až mu jedna z návštěv byla osudnou. Jednoho rána ho našli probodnutého.“

„Aha. Všimla jsem si, že zemřel v šestadvaceti letech,“ uvažovala nahlas.

„Snad sem na Krokvici jezdil za děvčetem, ale ta tu měla milého a ten ho údajně probodnul.“

„Ty jo. Krvavá vražda.“ Zamyslela se a hned pokračovala:

„Hele, neměla jsi na mysli zrovna jeho, když jsme se bavili o té noční službě?“

„No právě, myslela a taky jsem hned dostala od babičky kázání. Babička o tom něco ví, ale nechce o něčem takovém vůbec mluvit. Vždycky říkala, že takové věci se mají nechat spát.“

„Hm, to jsou věci,“ uvažovala a zívala. „My taky půjdeme spát. Už je jedenáct.“

„Tak doufám, že se tu nebudeš bát.“

„Myslím že ne. Jsem přesvědčená, že člověka vždycky vyděsí vlastní nitro. Tak dobrou noc.“

„Dobrou a sladké sny,“ rozloučila se s ní Elena.

Po náročném dni se cítila unavená a těšila se do postele. Sprcha ji sice na chvíli osvěžila, ale po chvíli cítila jak upadá do spánku.

Budík byl nepříjemný posel rána, ale přesto vstávala s úsměvem. Oblékla se do pracovních tříčtvrťáků a trička, vlasy vyčesala do uzlu a vyrazila na snídani.

„Přeji dobré ráno,“ zvolala při vstupu do jídelny.

„Dobré ráno,“ odpovídali jí Eleonora s Karlem.

„Ahoj,“ zaslechla z kuchyně. „Tak jak ses vyspala, princezno?“ vyptávala se Elena.

„Snad dobře. Ani nevím, jestli se mi něco zdálo. Vnímala jsem jenom budíka. A to už bylo ráno,“ odpovídala a sedala ke stolu.

„Tak co to bude? Chleba, rohlíky, máslo, sýr, šunka, marmeláda, med. Káva, čaj, mléko,“ pokračovala Elena ve výčtu možného jídla.

„A můžu s tebou do kuchyně?“ ptala se nesměle. „Udělám si jídlo sama, jestli to nevadí. Přece se tady nenechám obskakovat.“

„Jasně že jo. Jen pojď,“ zvala ji Elena.

„Bílý kafe a chleba s máslem. Není to málo?“ zeptal se Karel.

„Určitě ne. Pokud se budu ohýbat, tak je téhle snídani až až. To bych funěla jako divočák,“ vysvětlovala skromnou skladbu snídani a po očku sledovala Karla, jak galantně a pozorně se chová k Eleonore.

Pohoda, která panovala u snídani se přenesla do celého dopoledne. Vyplela květinový záhon na starém nádvoří a potom pomáhala Karlovi se stříháním živého plotu. Povídali si spolu o parku a zahradě. Zjišťovala, jak je Karel vzdělaný a sečtělý, s úžasným všeobecným přehledem.

Oběd byl výsadou Eleonory. Vařila ráda a chutně.

Po vydatném obědě těžce přemáhala únavu. Byla ráda, když se objevila Elena s prázdným talířem od oběda, který nosila do pokladny panu Kortanovi.

Pan Kortan, invalidní důchodce, pohybující se s pomocí francouzských holí, byl člověk neobyčejně skromný, ale také vzdělaný.

„Pan Kortan děkuje a vzkazuje, že to bylo moc dobrý,“ vyřizovala Elena.

„Jak je panu Kortanovi?“ ptala se babička.

„Asi nic moc. Říkal, že se sotva hýbe. A že zřejmě bude pršet,“ tlumočila jeho předpověď.

„Viděla jsem ho ráno, když ho přivezl syn. Těžce vylézal z auta. Asi mu není dobře,“ uvažovala babička a pokyvovala hlavou.

„Tak co máte v plánu na odpoledne?“ vyzvídala Elena.

„Odpočívát,“ ozval se Karel. „Je horko až k padnutí. Budeme držet siestu, jako to dělají Italové. V takových chvílích se jim vůbec nedivím.“

„V žádném případě vás nechci honit,“ dodávala si odvahy. „Chci se jenom zeptat, kdo bude uklízet seno? Jestli má pan Kortan pravdu, byla by škoda, aby namoklo,“ připomínala.

„Už jsem tam chlapům volal. Budou si ho odvážet myslivci, asi ve tři hodiny,“ ozýval se Karel a po chvilkové odmlce pokračoval:

„Bude potřeba vyhrabat seno kolem keřů, aby odvezli všechno.“

„Já to vyhrabu, pane Plachý, to není problém,“ okamžitě reagovala.

„Není toho moc, ale bude dobře, když to odtud zmizí. A ještě, Fí, jsem Karel. Plachý tedy taky, ale určitě Karel,“ pomrkal s širokým úsměvem.

„Tak tedy, Karle, když řešíme téma oslovení, budu ráda, když mi budete tykat.“

„Ano, Fí. Jsem potěšen. Opravdu,“ dodal Karel.

Odcházela společně s Elenou a po chvilce se posadily ve stínu

starého nádvoří.

„Tak co práce? Nevadí ti to?“ starala se Elena.

„Proč by mělo?“ divila se. „Vždyť bych se tu ukousala nudou. Za chvíli se převlíknu, nasadím bikiny a půjdu hrabat seno, alespoň se trochu opálím.“

„Ty jsi taková aktivní,“ ocenila její počínání Elena a pleskla ji rukou přes koleno.

„Až to dohrabu, tak za tebou přijdu, jo? Budeš mi radit, jak hovořit k masám,“ vybuchla smíchy a zvedla hlavu k obloze.

„Tedy, podívej, jaký se ukazují mraky. Skoro na bouřku.“

Elena zvedla hlavu a přitakávala. „Máš pravdu, bude bouřka. Když jdou hrady od Hradů, tak to to vždycky stojí za to.“

„Teď budu za troubu. Jestli tomu rozumím, chtěla jsi říct, že když jdou bouřkový mraky od Nových Hradů, tak je z toho ošklivá bouřka.“ Pousmála se.

„Ty jsi chytrá holka. taková chápavá,“ stále se smála Elena.

„No co, musím pobrat místní kolorit, ne?“

Cestou zpátky jí Elena vysvětlovala místní názvosloví, které bylo příčinou jejich stálého smíchu.

Dorazily do zámku, ale každá se dala jiným směrem. Jedna odcházela za turisty a druhá pro hrábě.

Slunce připalovalo a začínalo být nesnesitelné dusno. Měla téměř všechno seno vyhrabané, když se objevili místní myslivci. Vracela se s nimi, pomáhala jim seno nakládat. Sotva pohrabala poslední zbytky, uslyšela hřmění.

„Tak to bylo s chlupem,“ zvolal nejstarší z nich.

„Za to u nás máte zajíce,“ doplňoval druhý a sedal do traktoru.

„No už se na něj těším. Třeba na černo, docela bych si dala. Tak ať to za sucha dovezete.“

Rozloučila se s myslivci a odcházela k zámku. Okamžitě šla do sprchy, kde ze sebe spláchla prach i únavu. Cítila se mnohem lépe a plná energie. Oblečená do letní sukně a tílka spěchala za Elenou.

Přišla právě včas. Elena se loučila s návštěvníky a zamykala za nimi dveře.

„Tak jsem tady. Nesu si svoje výkladový rozumy a zbytek čekám od tebe.“ Zastavila se před Elenou a otevřela sešit s poznámkami.

„Tak tedy dobrá. Kde začneme?“ zhostila se úkolu Elena. „Hele, tady v přízemí není nic složitýho. Tak jak to máš napsaný, tak to můžeš říkat.“

Přešly do dalších místností.

„Středověk, na tom není nic, co by se nedalo odvodit. Žádný velký zdobení, nábytek masivní, třeba tady ty židličky. Jsou bez opěrek a všechno je strohý. K tomu sbírka cínového nádobí, tady na policích poháry a mísy.“ Podívala se do jejího sešitu. „Jo, můžeš podle toho. Ještě tady, tady jsou dva deskový obrazy. Neboli tabulový. Malovaný přímo na dřevo.“

„Když jsem s tebou, tak mi to připadá jednoduchý, ale až se tu objevím sama s turisty, no nevím,“ posteskla si na schodišti do prvního patra.

„Hele, tady jsou halapartny a středověká kopí. Štíty a nezbytné meče, že?“ pousmála se.

Vešly do chodby s portréty příslušníků jednotlivých rodů, které

vlastnily Krokvici.

„Myslím si, že tady to není nic složitýho. Máš je všechny zapsaný a navíc, u některých je přímo na obraze vedle signatury i popiska,“ vysvětlovala podrobně Elena.

„Jo, ty si myslíš, že to budu umět přecíst? Co když se mě někdo bude ptát?“ nepřestávala vyzvídat.

„Co nejde přecíst česky, je latinsky. A basta,“ chtěla rezolutně ukončit diskusi.

„Tak co je třeba tady, u Mikuláše Zrinského? Všude jsou poznámky dole a u něho to asi nestačilo. Ten má popisky ještě nahoře.“ Nedalo jí to. Došla si pro masivní židli, aby si na ni mohla stoupnout a pořádně se podívat.

„Hele, Fino, ty jsi hrozná,“ zakroutila hlavou. „Tak ti to řeknu. Má tam být napsáno o jeho udatných činech a hrdinské smrti, kterou našel v tureckém boji. Stačí?“

„Jo, stačí. No vidíš, jak hezky jsi mi to řekla,“ chválila Elenu a pořád stála na židli.

„Tak, a tady je náš fešák Ludvík, celej v renesančním.“

„A ještě mi řekni, ten baret je zdobený nebo je to poničený?“ ptala se všetečně. Okamžitě přesunula židli k obrazu, aby si podrobně prohlédla Ludvíkův baret.

„Ba ne, je to zdobení,“ zjišťovala a se zalíbením si prohlížela Ludvíkovu tvář. „Tak, Ludvíku, teď si tě pořádně prohlídnu. No vidíš, když jsem na židli, hledíme si do očí.“

„Tedy, Fino, na tebe je pohled,“ smála se Elena. „Ještě ho líbej a bude to všechno.“

„Jo, jen kdyby byl živej. Vid', Ludvíku.“ Pohladila tvář na obrazu. Slezla ze židle a v tu chvíli silně zahřmělo.

„Ještě že jsi slezla, taky jsi mohla spadnout. Taková šupa,“ poznamenala Elena a odešla k oknu.

„No, vypadá to pěkně. Asi toho necháme a pozavíráme okna.“

Rozeběhly se po trase návštěvníků a zavíraly jedno okno za druhým. Obloha se zatahovala do černých mraků a zvedal se silný vítr.

„Tak, hotovo. Jdeme dolů, stejně musíme dělat večeri.“

Vracely se zpátky portrétovou chodbou. Nedalo jí to a v okamžiku, kdy mýjely obraz Ludvíka, zavolala: „Tak ahoj, Ludvíku!“ A poslala mu pusu.

„Vidím, že se tady ještě vyřádíš,“ smála se Elena a sbíhala schody do přízemí, kde se potkali s Karlem, který zavíral okna.

„Byl jsem se podívat na věži. Všechno je to dokola zatažený. Musíme všechno pořádně pozavírat,“ hlásil starostlivě.

„Já to tu ještě neznám, ale jestli je třeba, půjdu, Karle, s vámi a pomůžu,“ nabízela pomoc.

„No, možná ještě venku. Před pokladnou položíme ty veliký květináče s fuchsiemi. Vítr by je převrhl a polámaly by se.“

„A co pan Kortan? Už je doma?“ starala se Elena.

„Asi jo. Poslal jsem Petra, aby ho odvezl domů. Stejně už nikdo nepříjde,“ vysvětlil Karel a společně odcházeli na nádvoří uklízet nebo pokládat kytky.

Během krátké chvíle se sešerilo a nádvořím se proháněl prudký vítr. Bylo jen otázkou chvíle, kdy spustí déšť.

Zůstali stát ve výklenku dveří, jako by čekali na první kapky.

„Jaká tu bejvá bouřka?“ vyzvídala na Karlovi.

„To je pokaždý jinak, ale když se to sem stěhuje od Hradů, bejvá to vždycky ošklivý,“ vysvětloval Karel a stále hleděl na křižující se blesky na obloze.

„Vypadá to, že zítra bude co uklízet,“ pokývla hlavou na nádvoří, kde přibýly ulámané větvičky ze stromů. Začalo pršet a déšť zesiloval v obrovskou průtrž.

„Tak jdeme, tady stejně nic nevymyslíme,“ pokynul Karel směrem do chodby.

Musela si přiznat, že je moc ráda, že nejde setmělou chodbou sama. Každou chvíli ji osvětlovaly blesky a ve chvílce burácel hrom. Pojala podezření, že Karel umí číst myšlenky.

„Doufám, že se tu nebojíš?“ ptal se, ale jeho otázka nevyzněla jako posměch, spíš naopak, starostlivě.

„No, upřímně, něco podobného jsem ještě nezažila, tedy v takovém prostředí a musím říct, že to není dvakrát příjemný. Mám z toho takový divný pocit.“

„Neboj, Fí,“ konejšil ji Karel a objal ji přátelsky kolem ramen. „To jde jen o první bouřku, víš.“

„Jasně, já si zvyknu, ale každopádně dík,“ odpovídala ve chvílce, kdy Karel otevíral dveře do haly.

„Tady to voní, bude něco dobrého,“ neudržel se Karel a spěchal do kuchyně, aby zjistil, co tak voní.

Okamžitě se vracel zpátky a hlásil: „Prej to bude nějaká indie, ale sakra, voní to.“

„No, já si myslím, že máš pořádný hlad,“ usměrnila ho Eleonora.

Po večeři zůstali všichni dlouho sedět, nebyl důvod někam se rozcházet. Všichni si povídali. Povídalo se o všem možném. Karel si vzpomněl na bouřku s následnou povodní, kterou zažil jako voják.

Venku běsnící živly způsobily výpadek elektrického proudu. Došlo jí, jak s tím Eleonora počítala. Na stole měla připravený velký svícen s pěti svíčkami, které postupně rozsvěcela.

„Takhle by se mělo provádět,“ ozval se Petr. „Za tmy a při svíčkách.“

„Bojím se, že by toho návštěvníci asi moc neviděli,“ oponovala Eleonora.

„Tak to by bylo něco pro mne,“ pronesla vesele. „Moc bych toho lidem neřekla a ještě by nebylo nic vidět. To by byla pouťová atrakce Ferdy Mesteka.“ Neudržela smích.

„Jo, jo, přesně tak. Pražský figurky,“ přidal se Karel.

„Tak to asi nevím o co jde,“ přiznal se Petr.

„Jo, hochu, máš mezery. Měl bys víc číst,“ kárala ho Elena.

„Ne, to ne. Největší mezery na daném místě mám já,“ přiznávala se a pokračovala, „byla bych vám vděčná, kdybyste mi někdo řekl něco o fajánsu. Kdyby se mě někdo ptal, asi bych mu toho moc neřekla.“

„Není to nic složitého,“ ozvala se babička Eleonora. „Je to keramika z jílovité hlíny, krytá glazurou. Olovnatociničitou glazurou. Byla malovaná nebo jenom s plastikou. Je známá už od starověku, ale její nový rozkvět nastal v šestnáctém století, protože nahrazovala tehdy drahý porcelán. U nás je takzvaná delftská fajáns, která se k nám dovážela z holandského Delftu, má modrý dekor.“

Potom je majolika a to je vlastně to samé, jenom to má barevný dekor a k nám se dostala ze Španělska přes ostrov Mallorca, nazývaný správně Majorka a odtud zkomolený název majolika,“ vysvětlila všem přítomným a sklídila potlesk.

„Úžasný, děkuju,“ obracela se k Eleonoře a všimla se Karla. Díval se na Eleonoru s uznáním a úctou.

„No, za pár dnů to taky budeš umět,“ povzbuzoval táta Pavel. „Není na tom nic složitěho. Jen si pamatovat.“

„Když Fí je hroznej vrtal,“ přikládala Elena. „Pořád něco hledala a ptala se kolem obrazové galerie. Nakonec si na to vzala židli, aby si pořádně prohlídla Ludvíka. Vid’?“ obrátila se k ní Elena.

Všimla se Eleonory, jak prudce otočila hlavou směrem k ní a zadívala se jí do očí. V tu chvíli jí bylo jasné, že udělala něco, co neměla, že kolem Ludvíka je rozprostřeno nějaké tajemství.

„Jo, to taky, ale hlavně jsem chtěla vědět, co je psáno v horním rohu portrétu Mikuláše Zrinského. To jsi mi řekla a to je podstatný,“ vysypala ze sebe výmluvnou větu.

Znovu se obrátila k Eleonoře a jejich oči se střetly. Usmála se, ale dobrý pocit zůstal opodál.

Najednou se ozval Petr: „Když už máme kouzelný večer otázek a odpovědí, tak se taky zeptám.“

Nadechl se a spustil.

„Od kluků ve škole jsem slyšel, že ta historka s darováním zámku za záchranu hraběcího života není až tak pravdivá. Možná že ho opravdu praprapraděd Ritzl zachránil, to nechci popírat. Ale pravým důvodem prý bylo to, že máme opravdu modrou krev. Tady to asi

bylo veřejný tajemství. Že naše třikrát prababička Kateřina Jandová měla dítě s hrabětem Buquoyem. Že tohle krokvický zboží dostal do vínku jeho vlastní syn Karel Ritzl mladší. Tak jak, babi, víš o tom něco?“

Vznesená otázka uzemnila všechny kolem a zároveň odstartovala pohledy směrem k Eleonoře.

„Pravdou je, že jsem to taky slýchávala, ale oficiálně mi to nikdo nepřiznal. Zvláštní, že ani na smrtelný posteli, kdy ti umírající chtějí tady na zemi všechno porovnat. Je to už několikátá generace, možná že to některá nestihla říct. Kdo ví? Každopádně, jestli to tak opravdu bylo, zachoval se hrabě Georg Johan Buquoy víc než štědře. Jak říkám, jestli doopravdy, tak musel Kateřinu nesmírně milovat.“

Rozhostilo se ticho, jenom za okny bylo slyšet burácení hromu.

To co jí napadlo, okamžitě řekla. „Takže láska, vždyť to je lepší než nějaká potupná manželská smlouva. To znamená, že Krokvice byla darovaná z lásky. Tudíž, to je zboží požehnaný.“

Odmlčela se a hned doplnila: „Slýchávala jsem od babičky, že z lásky darované je vždy požehnané.“

„To jsi řekla hezky. Děkuju, Fino,“ reagovala Eleonora.

Vítr hnal dešťové kapky zprudka do okenních tabulí a nárazovitě přidával a ubíral.

„Je to pěkná divočina. Doufejme, že to brzy skončí a zbytek noci bude v klidu,“ uvažoval Karel.

„Viděl jsem v televizi předpověď,“ doplňoval Pavel. „Bouřky mají být až do konce týdne.“

„Ono se to vybouří a zase bude hezky,“ uklidňovala všechny

Eleonora.

Tichý hovor se jí začal vzdalovat a vše vnímala jen útržkovitě.

„Nespi!“ uslyšela těsně vedle ucha. Lekla se a hned vyhubovala Petrovi, že ji děsí.

„Padá mi hlava, už půjdu spát,“ omlouvala se všem. Popřála dobrou noc a odcházela s hořící svíčkou do pokoje.

Jen chvíli se převalovala v posteli a slyšela bouřkové hřmění. Zachumlala se do deky a po chvilce usnula. Nedokázala popsat, co ji vrátilo do bdělého stavu. Měla pocit, že v pokoji není sama. Sáhla po vypínači lampičky a hned si uvědomovala, že nerozsvítí. Ještě dobu hleděla do tmy a bleskem osvětleného pokoje. Dobrala se jediného vysvětlení, byl to sen. Znovu usnula a sen se opakoval. Vnímala jemné ruce, které ji hladí po celém těle a nesmírně ji vzrušují. Prsty opisující křivky její tváře. Cítila náruč, smyslnou a vzrušující. Ležela v náruči a cítila, že stoupá výš. Jako by ji někdo zvedal a odnášel pryč. Nepociťovala jediný náznak vlastního odporu. Také nebyl důvod, líbilo se jí to. Ruce vzrušující náruče ji odnášely daleko do míst, kde vnímala zlatavé světlo.

Možná to byl hořící krb. Tak blízko viděla přívětivou tvář a milé, tmavé oči. Vnímala slova, která nikdo nevyslovil. „Jsi krásná.“ Cítila vzrušující polibky na rtech, krku a nadrech. Podbízela se mu, rozepínala košili a odhalovala vzrušená nadra. Slyšela se jak říká, „Vezmi si mě celou.“

A byla vyslyšena. Cítila tak blízko vzrušené mužské tělo. Dychtila po něm, hladila ho a vnímala tak silně, že slyšela svoje vzdechy a vzrušení. Prožila nádherný orgasmus, po chvilce další. Slyšela jeho

vášnivé vyznání, kterému nerozuměla. Ruce, tak vzrušující, hladily celé tělo a pohrávaly si s jantarovým srdíčkem, které nosila na krku. Tentokrát rozuměla. „Srdce moje.“

Opět cítila náruč a polibky. Cítila stékající slzy, byla šťastná, ale sama. Chvíli vnímala lítost z okamžiku samoty a prázdna.

Probudila se dřív, než zvonil budík.

„Pane bože, to byl sen,“ řekla do prázdného pokoje. „Ale nádhernej.“ Uvědomila si, že leží nahá. Chvilku uvažovala a usmívala se.

„Tak to byla síla, že jsem se i svlíkla.“

Chtělo se jí znovu se zachumlat do postele, usnout a přivolat sen zpátky. Sen, v kterém se cítila tak šťastná. Dobře věděla, že to není možné, ale toužila po tom.

Stála ve sprše a přemýšlela o nádherném snu.

„Kdopak to byl?“ ptala se nahlas. „Sen, byl to sen. Škoda, že jen sen,“ odpovídala si.

S úsměvem vykračovala do jídelny a snad na ní bylo vidět štěstí, které zažila ve snu.

„Krásné ráno,“ zdravila přicházející do jídelny.

„I tobě, Fí,“ odpovídala Elena.

„Kde jsou všichni?“

„Babička s Karlem šli na obhlídku škod po včerejší bouřce,“ vysvětlovala Elena a zakousla se do obložené země. Chvilku si ji prohlížela, pokládala při tom hlavu na stranu a pak dodala:

„Hele, Fí, ty dneska jen záříš. Ta bouřka tě opláchla a rozjasnila.“

„Nevím, je to možný. Každopádně je nádherný ráno, umytý, čistý,“ rozplývala se.

„No, to je. Jsem zvědavá s jakou přijde babička s Karlem,“ uvažovala Elena a zadívala se do okna.

„Chtěla jsem se zeptat, jak je mamce? Co její noha?“

„Taťka za ní včera byl, říkal, že se to lepší. Otok už ustupuje.“ Chvilku mlčela, zadívala se na ni a nesměle se ptala: „V pátek bych se chtěla za mamkou podívat. Troufáš si na turisty?“

„Snad ano, snad ne. Přijela jsem pomáhat a tak si troufnu, jo?“ odpovídala upřímně.

„Odpoledne povedeš výpravu v zámku, ano? Pro všechny případy tam budu s tebou. Neboj, to zvládneme,“ pozvedla významně hlavu Elena.

„Tak jo. Nevím ještě, jaký to bude představení, ale uvidíme,“ odpovídala se starostlivým nadechnutím. „A teď se půjdu podívat, kde courají ti dva.“ Pousmála se a odcházela z jídelny.

Došla se podívat k pokladně zámku. Fuchsie byly postavené, ale kolem se válelo plno listů a polámaných větvíček. Uvědomila si, že se s panem Kortanem ještě neseznámila. Vešla dovnitř.

„Dobré ráno, pane Kortan.“

Uviděla starého pána, sedícího za pultíkem pokladny. Překvapeně zvedl hlavu.

„Dobré ráno, slečno. Vy asi budete Žofie.“

„Tedy, vy jste snad jasnovidec,“ odpovídala překvapeně.

„Mohl bych si na něho hrát, to je pravda. Ale také je pravda, že mi o vás vyprávěl Karel Plachý. Že tady má slečna Elena kamarádku na